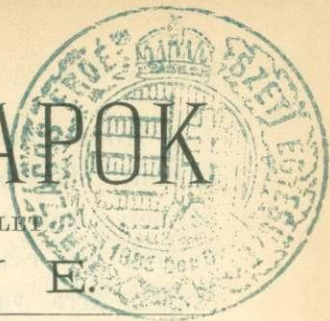

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

K Ö Z L Ö N Y E.

Kiadó :

Az Országos Erdészeti-Egyesület.

Szerkesztő :

Bedő Albert.

Megjelenik minden hónapban.

Huszonhatodik évfolyam. I. füzet. 1887. Januárhó.

Előfizetési díj egy évre 8 frt. Az Országos Erdészeti-Egyesület azon alapító tagjai, kik legalább 150 frt alapítványt tettek, valamint a rendes tagok is a 8 frt évi tagsági díj fejében, ingyen kapják. Oly alapító tagok, kik 150 frtnál kevesebbet alapítottak 3 frt kedvezményi árért járathatják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapestben, Lipótváros, Alkotmány-utca, 10. sz., II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltetnek.

A második 25 év kezdetén.

Az első 25 év nehéz pályáját végig futottuk a küzdelem és kitartás, s az öröm és remény azon változó érzései között, melyeket azok szoktak átélni, kik az általuk szolgált közügynek a legtisztább érzéssel s a becsületos munka legbuzgóbb erejével szentelik tevékenységöket.

A magyar erdészet, mely 25 évvel ezelőtt még nem volt, ma hazánk gyakorlati földmivelésének egyik életerős fiatal fája, mely további gondos védelem és ápolás mellett a magyar földmivelési érdekeknek most és jövőben egyaránt ápoló dajkája.

A magyar erdőtisztikar, mely kezdetben csak néhány buzgó egyénre szorítkozott, ma a százak sokszorosával s a hazafias kötelességek teljesítése iránt lángoló érzéssel szolgálja erdőgazdaságunk ügyét.

Irodalmunk, mely akkor az uttörés nagy nehézségeivel küzdött, máig oda fejlődött, hogy nyelvünkön épen úgy, mint bármely más tudományos szak, akadály nélkül irhatunk, s nekünk is, csak úgy mint a többi tudományos szakoknak, csupán arra van szükségünk, hogy most már birva az egymással való közlekedhetés irodalmi kulcsát, a gyakorlati életből fejlődött szavaink a magyar nyelv törvényeihez simuljanak.

A 25 év előtt jelentőségéhez mérten aránytalanul kevésre méltatott erdőgazdasági kérdések, ma már nem csupán egyesek kedvencz eszméi, de úgy az állami kormányzat, mint a közérdekek képviselői s az erdőbirtokosok is jóval szaporult számban egyaránt átérzik, hogy nemzeti szükségesség azok ápolása.

A magyar erdőszet, mely 25 év előtt honját alig találta e hazában, ma, mint az ország egyik elsőrendű culturalis tényezője, elismerését vivta ki azoknak, kik a munka értékét és becsét bírálni és megérteni tudják.

Az ihletettség, mely 25 év előtt az akkori ifju erők néhányát hazánk érdekeinek az erdőszet utján való szolgálatára csoportosítá, a sorból korán kidőlt pár jelesünk kivételével, ma is összefüzi a régi társakat, uj erősödést nyervén a képzettségben és a közügyek iránt való lelkesülésben buzgólkodó több jeles fiatal szaktársaink által.

Mindezen változást és haladást szakunk körében megszerezte a munka és becsület, mely minden jó törekvés sikerének feltétele és záloga.

A zászló, mely 25 évi ernyedetlen munkásságunk alatt az ötös tölgylevéllel fehér színen és piros szegélylyel kibontva lett, a munkát, becsületet és bátorságot jelenti, s ez utóbbinak fogalmában a kitartásra utal. És valóban ezekre van szükségünk a jövőben is mindenkorra, hogy a tevékenység, melyet kifejtünk, minél tovább, annál erősebb oszlopát képezze

a magyar nemzet érdekeinek megóvására és gazdasági felvirágzására szolgáló hazafias törekvéseknek.

Az eltelt 25 év munkásságának a magyar erdészet megalapítása képezte feladatát, a jövő 25 év alatt, melynek hajnalán lapunk ez első füzete lép világba, a sürgősebbek miatt fennmaradt vagy az adott viszonyok által szült hiányok kiegyenlítését és pótlását, s az erőteljes továbbfejlesztést kell teljesíteni. És mi bizunk a magyar erdészek azon komoly és törekvő fiatalságában, mely eddigi munkálkodásunknak is részese vagy tanuja volt, mely tudásában és nemzeties érzületében közéletünk bármely ágazatának ifju nemzedéke mellett méltán megállja helyét, hogy hovatovább nagyobb számmal lép azok sorába, kik a szakirodalom terén s gazdasági életünk körében mint elsőrendü harcosok szolgálnak az erdészet javának, s hogy erősebb vállalkra átvevén a terhet és kötelességeket, hiven a munka, becsület és bátorság zászlójához, a kezdet göröngyeitől megszabadított uton, hazánk és nemzetünk javára állhatatos kitartással fognak haladni s velünk már korosabb társaikkal és majd nélkülünk is, üdvös és hasznos alkotásokat fognak létesíteni.

Barátaink és nem barátaink egyaránt mondják, hogy a kitűzött cél elérésére szükséges kitartás nemzetünknek nem képezi elég erős jellemvonását. Magyarazza ezt bár ki, ugy a mint akarja, de annyi mindenesetre igaz, hogy mi magyar erdészek a nemzeti munkásság épen azon terén szolgálunk, melynél bár rendszeren késő időre érhető el a kétségtelenül bebizonyítható siker, s jutalmazásunk is ismereteink megszerzésével, nehézségeivel és pályánk terheivel arányban nem áll: még is ez cseppet sem bénítja tetterönket, mert a jól végzett kötelesség felemelő tudata erőt és bizalmat kölcsönöz lelkünknek a további munkára s mert eltelt 25 éves munkásságunk eredménye is bizonyítja, hogy azon ügynek, melyet

igaz munkával, szeplőtlen becsülettel és bátor kitartással szolgálnak, a jó sikerre eljutni kell!

Valamint eddig is feladatunkhoz tartozott gazdálkodásunk anyagi jövedelmezőségének kifejtése s a szellemi téren való haladás előmozdítása, úgy jövőre is minden magyar erdőtisztnek azon kell lenni, hogy az általa elfoglalt gazdasági körben a saját személyes szorgalma által elért sikereket mutathasson fel, s hogy úgy a társadalmi téren, mint szakirodalmunk körében is a kellő felvilágosítás terjesztésére minden alkalmat felhasználva, igyekezzék a helyes erdészeti ismereteket terjeszteni, és pedig annyival inkább, mert az emberek között ma is sokan vannak a gyarlók, s épen körünkben nem ritkák az oly haszonlesők, kik a tudás látszatát viselő szájaskodással ámitják a szakismeretek körében kevésbé tájékozottakat, hogy az erdőt és gyakran vele a birtokost is önzésüknek feláldozva, a pusztulás útjára vezessék; s mert nem csak a nép körében, de még a művelt urak között is sokan vannak olyanok, kik az erdőt úgy tekintik, melytől a hasznot minden lelkiismereti furdalás nélkül aként lehet és kell is igénybe venni, hogy azért megfelelő értéket javára számítani nem szükséges.

Mi nem kételkedünk abban, hogy az eddig követett uton haladva, akkor, a midőn az „Erdészeti Lapok“ 50 éves fennállásának ünneplése fog bekövetkezni, a magyar erdőgazdaság és erdészeti szaktudományok fejlődése fényes sikereket fog felmutathatni, a mi, hogy annál biztosabban legyen elérhető, szaktársainkat a jövőre is állandóan összetartó munkásságra, egymást kölcsönösen támogató barátságra, kartársi bizalomra és szeretetre buzdítjuk és kérjük, mert, higgyék el, örök igazság, hogy az összetartás kis dolgokat is nagygyá nevel, míg a meghasonlás nagyokat is romlásra terel.

Földrészünk politikai és gazdasági életének válságos korszakában végeztük az első negyed-századot, s ugyan e válságok továbbtartása alatt kezdjük a másodikat. Senki sem képes eléggé valószínű számításokat tenni a jövőre, csak azt érzi mindenki e hazában, hogy köz- és magánéletünk minden körében a becsületes munkára van szükség. Azt mondják, hogy ipar- és kereskedelem kell a nyers termények feldolgozására, s hogy földművelésünk magtermelése és állattenyésztése már nem, vagy csak nehezen bírja az idegen államok és más világrészek versenyét. Az mindenesetre kétségtelen, hogy súlyos viszonyok nyomása kelt aggályos érzést a honfi kebelben hazánk jövője felől. De míg mélyen elszomorodva kell látni, hogy a magyar mezőgazdaság körében mértéken túl lábra kapott czélszerűtlen bérleti kezelés a szükséges fundus instructus feláldozásával, válság elé vezet a magyar földbirtokos osztály igen jelentékeny részét, addig másfelől az erdőgazdaság terén való munkásságra biztatót és kettőzött szorgalmat tanácsol ama körülmény, hogy Európa faszükséglete fokozatosan emelkedik s hogy nincs messze már az idő, mikor az Angliába közel 200 millió frt értékű fát szállító Amerika nem lesz képes azt többé oda küldeni s hogy akkor, midőn a most kezdődő 25 év végére járand, a most sok helyt oly értéktelennek jelzett erdeink becse mai fogalmaink határát messze felül fogja haladni.

Föl tehát szaktársak és erdőbirtokosok a leggondosabb erdőkezelésre. A levágott erdők helyett neveljünk azonnal újakat, a mostani fiatalosokat és középkorú állabokat a legszorgosabb ápolással segítsük a jó növényre, ne siessünk, sőt inkább lassan haladjunk a mostani 70—80 éves erdők levágásával, hanem tartsuk a már közel ígérkező jövőre, telepítsük be mindenütt a kopárokat és a pusztán álló feltétlen erdőtalajt, a mennyiben a talajviszonyok megengedik az érté-

kesebb tölgy- és fenyőfák fajaival, és akkor bizonyosak lehetünk benne, hogy e munkásságunkért a most megkezdett 25 év végével a magyar földbirtokosoknak és hazánk polgárainak hálásan elismerő köszönetét nyerjük s Magyarország anyagi erejét jelentékeny tökevagyonnal és jövedelemmel szaporítottuk.

Bedő Albert.

A tölgyerdők és a vasuti talpfa.

Grell Mór nyugalmazott vasuti főmérnök mult évi deczember hó 21-én és ez évi január hó 25-én Bécsben, az osztrák vasuti hivatalnokok clubjában, „Eichenschwelle und Waldsubstanz“ czim alatt két előadást tartott. Előadásainak tárgya oly közlelről érdekl a magyar erdészetet is, hogy azokat e lapok szives olvasóival megismertetni érdemesnek tartjuk.

Az 1884. év végéig kiépített vasutvonalak összes hossza 468.077 *km*-t tett ki, és pedig Európában 189.487 *km*-t, Ázsiában 20.539 *km*, Amerikában 239.468 *km*-t, Afrikában 6.561 *km*-t és Ausztráliában 12.053 *km*-t. Hogy ugyanazon időben a vasuti vágányok hossza mennyi volt, azt az erre vonatkozó statistikai adatok hiányában csak megközelítőleg lehet számításba venni és pedig a rendelkezésre álló tényleges adatok alapján. Németországban ugyanis a vasut-vágányok összes hossza ugyanazon évben 90⁰/₀-al volt nagyobb, mint a vasut-vonalak hossza, az osztrák-magyar birodalomban pedig 48⁰/₀-al, és így a német-osztrák-magyar birodalmakban kereken 75⁰/₀-al multa felül a vágányok hossza a vasut-vonalak hosszát.

Ha már most ehez képest felteszszük, hogy egész Európában a vasut-vágányok 40⁰/₀-al, Amerikában, tekintettel az